

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

«ΝΑΔΙΑ, Σ' ΑΓΑΠΩ!...»

ΠΟΜΕΣΗΜΕΡΟ χειμωνιάτικο... Όλα είνε παγωμένα γύρω μας... Τό χιόνι άσπώνει τούς βοστρύχους τών κροτάφων και τó χροΐδι τού άπάνω χείλους τής Νάδιας, ή όποία έχει περάσει τό μπράτσο τής στό δικό μου.

Βρισκόμαστε στό παγοδρόμιο, ψηλά, στην κορυφή μιάς μεγάλης βουνοπλαγιάς. Άπό τά πόδια μας, ως κάτω στη γή, καθηρορίζει τό παγωμένο βουνό, άπάνω στό όποίο ό ήλιος άνταναλλάτα, όπως μέσα σ' ένα καθρέφτη. Δίπλα μας, είνε εις παράταξιν μερικά έλκνθρα, σκεπασμένα με τούχα κόκκινη, ζωσηή.

—Έλατε, Νάδια, να μπούμε σ' έν' άτ' αύτα και να πάρουμε τόν κατήφορο! ίκετεύο τή φίλη μου. Μιά φορά μόνο!... Σάς βεβαιώνω πώς δέν έπιφάνει κανείς κίνδυνος.

Μά ή Ναντέγκα φοβάται...

Ό παγωμένος δρόμος ως τούς πρόποδες τού βουνού τής φαίνεται σάν ένας τρομερός γκρομάς, άκαταμετρήτου βάθους. Όταν κυττάει κάτω, όταν μονάχα τής προτεινό να μπούμε σ' έν' άπό τό έλκνθρα, ή καρδιά τής σταματά, ή άνατηνή της κόβεται. Καί πού άν τολμήσει να κατέβη μαζί μου στην άβυσσος;... Θα πεθάνη, χωρίς άλλο, θα τρελλωθεί άπό τό φόβο της.

—Σάς παρακαλώ... τής λέω, δέν πρέπει να φοβάσθε... Καταλάβετε τό αυτό... Είνε άδιναμία τής θελήσεως, είνε δειλία...

Έτσι ή Νάδια δέχεται επί τέλους, αλλά, όπως βλέπω στην όψη της, φοβάται τρομερά γιά τή ζωή της. Είνε χλωμή, τρέμει δόλοκληρη, ένώ έγω την τοποθετώ μέσα στό έλκνθρο. Περίεπαλλο τό χορμί της με τό μπράτσο μου και άπολόνομα μαζί της στην άβυσσος...

Τό έλκνθρο φεύγει σάν σφαίρα. Ό άέρας ούρλιάζει, σφουρίζει στ' αυτιά μας, χτυπάει τό πρόσωπό μας, μάς κεντάει μέχρι πονού την έ-πιδεμίδα, σάν να θέλη μέσα στην όργη του να τά σχίση όλα, ν' άποσπάση τά κεφάλια μας από τούς ώμους μας. Η άπεις τού άνέμου μάς έμποδίζει ν' άνατηνεύσουμε. Μάς φαίνεται ότι ό διάβολος ό ίδιος μάς έχει άπτάξει με τά πόδια του και μάς τραβάει, ούρλιάζοντας, προς τή κόλαση. Όλα τ' άντικειμένα γύρω έχουν μεταβληθή σε μία μακροά ταμιά, ή όποία ξετυλίγεται άδιώκωπα. Άκόμα ένα λεπτό και νομίζω πώς χανόμαστε...

—Νάδια, σ' αγαπώ! ψιθυρίζω εκείνη τή στιγμή στη φίλη μου με σδυμένη φωνή.

Τό έλκνθρο άρχίζει τώρα ν' άνακοπήτ τό δρόμο του, τό ούρλιαχτό του άνέμου γίνεται λιγότερο τρομακτικό... Η άνατηνή, πού μάς είχε κοπή, μάς ξανάοχεται... Επί τέλους, έφτάσαμε κάτω. Η Νάδια δέν είνε ούτε ζωντανή, ούτε πεθαμένη. Είνε χλωμή, πολύ χλωμή, και με δυσκολία άνατηνεί. Τήν βοηθώ γιά να σηκαθή...

—Δέν θα τό ξανακάνω ποτέ μου πια αυτό! μου λέει κυττάζοντας με με τά μάτια της, τά διάπλατα άνοιγμένα άπό τόν τρόμο. Δέν ξαναμπάνω σ' έλκνθρο γιά τίποτε στον κόσμο! Λίγο έλειψε να πεθάνω!...

Μά όταν, έπειτα άπό λίγο, συνόχεται έντελώς, με κυττάει έροηματακά σάν να θέλη να μάθη άν έγώ τις ελπια τις τρέψ λέξεις: «Νάδια, σ' αγαπώ!», ή άν τής φάνηκε πώς τις άκουσε μέσα στον τρελλό στρόβιλο τού άνέμου.

Έγώ βρίσκομαι δίπλα της. Κατιζώ και κυττάζω προσεκτικά τό γάντι μου.

Με παίρνει άπό τό μπράτσο κι' άρχίζουμε να περπατάμε επί πολλή ώρα στό παγωμένο βουνό. Είνε φανερό πώς τό αίνιγμα τών τριών λέξεων δέν τήν άφηνει σε ήσυχία. Θέλει να μάθη άν είχα τή ή δέν είχα τή έγώ αυτές τις λέξεις. Ναι ή όχι; Αυτό είνε ένα ζήτημα έγοισμού γ' αυτήν, ζήτημα ζωής, τιμής, ευτυχίας — ένα ζήτημα πολύ σοβαρό, τό σοβαρότερο ζήτημα τού κόσμου...

Η Νάδια με κυττάει άνυπόμονη, θλιμμένη, κατ' ευθείαν μέσα στό μάτια, σάν να θέλη να δή αν πρόκειται να τής μιλήσω σχετικά. Άχ! τί έκφρασις εν' αυτή πού έχει τό χαριτωμένο προσωπάκι της, τί έκφρασις!... Βλέπω πώς παλεύει με τόν έαυτό της, πώς θέλει να πη, να ρωτήσει κά-τι... Μά δέν βρίσκει τις λέξεις. Μπερδεύεται, φοβάται, ή χαρά τήν στενοχωρεί...

—Ξέρετε;... μου λέει σε μία στιγμή χωρίς να με κυττάει.
—Τί τή ρωτώ εγώ.

—Πάμε... πάμε να κατέβουμε άκόμα μια φορά.

Άνεβαίνουμε τή σκάλα τού παγοδρόμιου και φτάνουμε πάλι άπάνω στην κορυφή τού βουνού. Τοποθετώ πάλι μέσα στό έλκνθρο τή Νάδια πού είνε χλωμή και τρέμει, και άπολόνομα πάλι μέσα στην τρομερή άβυσσος... Πάλι ό άνεμος ούρλιάζει, και πάλι, στό πιο γρήγορο, στό πιο κρίσιμο, στό πιο τρελλό σημείο τού δρόμου τού έλκνθρου, τής ψιθυρίζω με σδυμένη φωνή:

—Νάδια, σ' αγαπώ!

Σε λίγο τό έλκνθρο σταματά και ή Νάδια οίρνει μια ματιά στό βουνό άπό τό όποίο κατεβήκαμε. Έπειτα καθρώνει τά μάτια της στό πρόσωπό μου και, ένώ έγώ τής μιλω άδιάφορα και γαλήνια, όλα, όλα άπάνω της, ως και τό μασσόν και τό σάλι της, έκφραζουν μία ύπερτάτη άσπρία. Καί στό πρόσωπό της φαίνονται σάν να είνε γραμμένες αυτές ή φράσεις:

—Τί σημαίνει, λοιπόν; Ποιός έπάρφερε α ύ τ ές τις λέξεις; Αύτός; Η μήπως μου φάνηκε μόνο πώς τις άκουσα;

Αυτή ή άβεσθάση τής βρωαίνζει, τήν κάνει να χάνη τήν ύπομνή της. Τό δυστιγμένο παιδί, μόνι μπροσώντας ν' άπαντήση στις έρωτήσεις τής καρδιάς της, κατασφαιράει. Εν' έτοιμη να λάλη...

—Γρωρίζω στην πόλη; τής λέω εκείνη τή στιγμή.

—Θά ήθελα... θα ήθελα, μου άπαντάει τότε κοκκαίνοντας, να κατεβήκαμε άκόμα μια φορά... Αυτό τό κατακαλίμα μ' άρέσει... «Τής άρέσει!»... Καί όμως, τήν ώρα πού τήν βάσω, όπως και τις προηγούμενες φορές, μέσα στό έλκνθρο, είνε χλωμή, τρέμει, άνατηνεί με δυσκολία... Τόσο πολύ φοβάται...

Κατακαλίμα γιά τρίτη φορά και τή βλέπω να με κυττάει στό μάτια, να κατασκαπεί τα χείλη μου. Μά φέρον τό μαντήλι μου στό στόμα μου, ν' έτσι, στην πιο τρελλή στιγμή τής πώσεως, κατορθώνω να τής ψιθυρίσω πάλι, χωρίς να με άντιληφθή, με σδυμένη φωνή:

—Νάδια, σ' αγαπώ!...

Κ' έτσι, κι' αυτή τή φορά, τό αίνιγμα παραμένει άνιγμα. Σε λίγο τήν συνοδεύω άπό τό παγοδρόμιο στό σπίτι της, μά σ' όλο τό δρόμο ή Νάδια σιωπάει και είνε σκεπτική. Προσπαεί να περπατήσει άργά και σέρνει τά πόδια της, σάν να τρομηνεί διαρκώς να τής επαναλάβω αυτές τις τρεις λέξεις. Καί βλέπω πόσο ή ψυχή της ύποφέρει και πού άπροσπάθεια καταβάλλει γιά να έ-πιδηθή στον έαυτό της: «Δέν είνε δυνατόν να μου ψιθυρίσε ό άνεμος αυτά τά λόγια... Δέν θέλω να μου τά ελπε ό άνεμος...»

Τήν άλλη μέρα τό πρωί έλαβα ένα επιστευμάκι μ' αυτά τά λίγα λόγια: «Αν θα πάτε σήμερα στό παγοδρόμιο, έλάτε να με πάρετε».

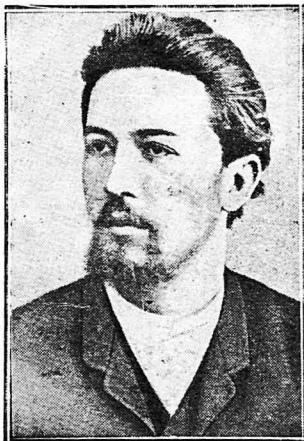
Καί άπό κείνη τήν ήμέρα άρχισα να πγαίνω κάθε μέρα μαζί με τή Νάδια στό παγοδρόμιο. Καί, κάθε φορά πού κατακαλιόμαστε με τό έλκνθρο, ψιθυρίζα με σδυμένη φωνή τά ίδια λόγια:

—Νάδια, σ' αγαπώ!...

Έτσι, σε λίγον καιρό, ή Νάδια συνήθισε σ' αυτά τά λόγια, όπως συνήθισον στο κρασί, στη μορφίνη. Δέν μπορούσε να ζήση χωρίς αυτά, άν και έξακολουθούσε πάντοτε να τήν τρομάζει τό κατακαλίμα άπό τό ύψος τού βουνού. Μά τώρα, ό φόβος και ό κίνδυνος έβησαν μια ξεχωριστή γοητεία σ' αυτά τά λόγια, πού έμεναν πάντοτε γιά τή Νάδια ένα αίνιγμα και τής μεθούσαν τήν ψυχή...

Και πάντοτε έ μ ας τούς δύο ύπομαζότανε: τόν άνεμο κ' έμένα. Ποιός άπό τις δυο τής έξομολογείτο τόν έρωτά του; Δέν ήξερε. Μά δέν τήν έννοιασε... Μία φορά πού μεθούσε, τί τήν έννοιασε γιά τό ποτήρι με τό όποίο έβανε;...

Μία φορά, ένα μεσημέρι, πήγα μόνος μου στό παγοδρόμιο. Άνακατεμένος με τ' άλλο πληθος, είδα έξεαρνα τή Νάδια ν' ανεβαίνει τού βουνό. Άφού ανέβηκε δευλά τή σκάλα, πλησίασε στα έλκνθρα... Μια φωνήταν πώς φοβόταν να κατακαλίση μόνη της... Πόσο τρομακτικό θα τής φανόταν! Ήταν χλωμή σάν τό χιόνι, έτρεμε... Περπατούσε σάν να πγαίναε προς τό μαρτύριο, μά προχωρούσε... Έβόδιζε χωρίς να κυττάει στό πλάι της, άποφασιστικά... Ήταν φανερό πώς είχε άποφασίσει να ποτοποιήσει επί τέλους, άν θάκοιγε, όταν έγώ δέν θα ήμουν μαζί της, τά γλυκά και γοητευτικά λόγια... Τήν είδα, χλωμή, με τό στόμα άνοιχτό άπό τόν τρόμο, να κάθεται μέσα στό έλκνθρο. Έκλεισε τά μάτια και, κάνοντας ένα κίνημα σάν ν' άποχαμετοού-

Ό Τσέχοφ κατά τό 1890

σε τόν κόσμο, απολύθηκε... Ζήεις... Τά πατίνια του έλαθρου αφύρξαν... "Άκουσε τάχα αυτή τη φορά τίς τρείς λέξεις ή Ναντέν... Δέν ξέρω... Την είδα μόνο νά βγαίνει από τόν Ελυκθρο εκμυδενισμένη, αδύνατη... Κατάλαβε κανείς από τόν πρόσωπο της πώς κ' ή ίδια δέν ήξερε άν άκουσε κάτι ή άν δέν άκουσε τίποτε στο δρόμο της. 'Ο φόβος της, καθώς κινούσε, την είχε κάνει, φαινετα, νά μήν ακούη, νά μη ξεχωρίση τούς ήχους, νά μήν καταλαβαίνει...

Μά νά, επί τέλους, ήρθε ή άνοιξη, ή γλυκός Μάρτης... 'Ο ήλιος γίνηκε πού θαυματούχος... Τό παγονίον μάς βουρνό μαύρισε, έχασε τή λάμψη του, τά χιόνια του έλυωσαν τέλος... Τό πατινάρισμα έπαψε... "Έπαψε και ή φτωχή Ναδία ν' άκούη τά μεθυστικά έκεινα λόγια. Καί έγώ έτοιμαζόμουν νά φύγω άπό τήν Πετρούπολη γιά πόλην καρό, γιά πάντα ίσως...

Δυό μέρες πρό της άναχωρήσεως, καθόμουν τόν δειλιτό στον κήπο μου, πού χωριόταν από τόν κήπο της Ναδίας μ' ένα ψηλό καί πυκνό φράχτη... Έκανε άκόμη άδειτό καρπό, μά ή άνοιξη μύριζε παντού. Σέ μά στιγμή πλησίασε τόν φράχτη κ' άρχισε νά κυττάζω από μά χαρμάδια. Είδα σε λίγο τή Ναδία νά βγαίνει από τήν πόρτα της και νά στρέφη προς τόν ούρανό τόν βλέμμα της τόν θλιμμένο και γεμάτο άγαπία... 'Ο άνοιξιακός άνεμος σφύριζε στο χλωμό και καταβεθλημένο πρόσωπό της... Τής θύμισε χωρίς άλλο τόν άλλο εκείνο άνεμο, πού σφύριζε άπάνω μας στο βουνό, γιατί άξασα ή ήψη της μελαγχόλησε, μελαγχόλησε ατερίγερτα... Ένα δάκρυ κήλησε στο μάγουλό της... Καί ή πτοχή κόρη άπλωσε τά δυό τής χέρια σάν νά βίσκετε τόν άνεμο νά τής ξαναφέρει άκόμα μά φορά εκείνα τά λόγια... Τότε έγώ, έσποφελούμενος ένός σφυρίγματος τού άνέμου, ψιθύρισα μ' άδυσμένη φωνή:

—Ναδία, σ' αγαπώ!...

Θεέ μου, τί ήταν αυτό πού έπαθε εκείνη τή στιγμή ή Ναντέν... "Άρχισε νά φωνάζη, νά γελάη μ' όλη της τήν ύψη, ν' άπλώνη τά χέρια της προς τόν άνεμο, χαρούμενη, έντυχιμένη και τόσο ώραία!...

Και έγώ θά ξεφύγα μετά δυό μέρες...

Χρόνια πολλά έχουν περάσει από τότε πού συνέβησαν αυτά... Τώρα ή Ναδία είναι παντρεμένη και έχει τρία παιδιά. Μα δέν ξεχασε ποτέ τόν καυρό πού ηγαίναμε μαζί στο παγοδρόμιο και πού ό άνεμος της ψιθύριζε: «Ναδία, σ' αγαπώ...» Τά λόγια αυτά τής είνε τώρα ή πιο έντυχιμένη, ή πιο συγκινητική, ή πιο ώραία άνάμνησις της ζωής της...

'Εγώ όμως τώρα, πού είμαι πιά ήλιωμένος, δέν μπορώ νά καταλάβω γιά πού λόγο έλεγα αυτά τά λόγια, γιά πού λόγο άστεειούμουν...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Σκυθινές προλήψεις

Στή Ζάκυνθο τήν πρώτη κάθε μηνός δέν μιάν γιά ποτικώς, φείδια κ' άλλα τέτοια ζώα, γιά νά μη γεμίση τόν σπίτι από αυτά. 'Επίσης τήν πρώτη τόν μηνός δέν καλούν τόν γιατρό, δέν αγοράζουν φάρμακα, δέν δέρονται τά παιδιά, δέν δανείζουν χρώματα.

"Αν κανένας βγαίνοντας τήν πρωτομηνιά άπό τόν σπίτι του, άντιμώση πλούσιον ή εργατικόν άνθρωπο, όλος ό μήνας θά περάση καλά γιά αυτόν. "Αν όμως ό πρώτος πού θά δη στο δρόμο τήν νύκτα κανένας φτωχός ή τεματέλης, τότε ό μήνας θάνα άσχημώς.

'Επίσης όποιος παίρνει τήν πρωτομηνιά χρώματα πού τού χρωστούσαν, τά τρίβει στο κεφάλι του, κάνει τόν σημείο τού σταυρού και εύχεται τόν πρώην δειλήτη του.

'Επίσης τήν πρώτη τόν μηνός ή νοικοκυρες στη Ζάκυνθο τόχουν σε κακό νά πάρουν φωτιά ή ξυδι από ξένο σπίτι, γιατί φοβούνται μήν τούς συμβή καμιά σσηφορά. Άκόμα δέν αγοράζουν ποτέ τήν πρώτη τού μηνός φάρμα, ούτε άφίνουν 'Εδραίο νά μη στο σπίτι τους.

"Όταν βρέξη στις 3 Μαρτίου πιστεύουν ότι όλος ό μήνας θάνα βροχερός και λένε: «άπό βρέχεται ό σάνος, θά βραχή και ή σταφίδα», έννοώντας μ' αυτό ότι θάχουν βροχή και τόν Αύγουστο.

Κατά τόν Μάιο ό μοναχογύρι δέν κολιέ ποτέ τά μαλλιά του, ούτε φτιάχνει κανούργια ρούχα, ούτε αγοράζει τίποτε γιά τόν έαυτό του. Στά σπίτια, όπου έχουν μοναχοπαίδια, δέν καθαρίζουν τόν Μάιο τίς άφραγες, ούτε φυτεύουν λουλούδια ή δένδρα, ούτε βραίνουν. 'Υπαρκά: μάστακα τά ό σχετικό δίστιχο:

'Οπάχει γυλό μονογετή τόν Μην μήνα μή διαστή.

Τήν παραμονή της πρώτης Αύγουστου, ή γυναίκες φέρονται από τή θάλασσα κάτω πέτρες, άπάνω στις όποιες είνε φτωχώνενα χόρτα και τίς όποιες δνομαίον κοινώς «μαλλιαρώς». Τις πέτρες αυτές τίς βάζουν άποκάτω από τόν κρεβάτι τους γιά νά χάνουν δροσιά και γιά νά φύγουν οι ψύλλοι!...

"Η Τρίτη θεωρείται και στη Ζάκυνθο ήμέρα άποφοράς και πιστεύεται ότι όποιος δουλεύει κ' άν πιάση κανείς Τρίτη, δέν θά τού βγεί σε καλό. Γιά τήν Πέμπτη πιστεύεται ότι έχει μια ώρα καλή» και γιά τίς άλλες ήμέρες λέγεται τόν ακόλουθο δίστιχο:

Τετάρτη και Παρασκευή τά νύχτα σου μη κόψης και Κυριακή νά μη λουσθή: άν θέλης νά προκοψής.

"Όταν κανείς, βγαίνοντας άπό τόν σπίτι του τόν πρωτό άνταμώση κάποιον στο δρόμο κ' εκείνος τόν ρωτήση πού πάει, τότε αυτός πρέπει νά γυρίση πίσω, άν θέλη νά μήν τού συμβή κανένα κακό.

Τό βράδυ δέν επιτρέπεται νά γυρίζουν άνεμο, ούτε νά κόβουν τά νύχια, γιά νά μήν τούς πιάση καμιά άρρώστεια.

"Όποιος βρίσκει τά μενάντζια μαυρο σφάλλο στο δρόμο του, πρέπει νά τόν μοντζώσει με τά δυό τόν χέρια και νά πη:

"Όταν γεννήθηκε ό Χριστός ή-αν τόν σκυλλί σταυρός.

Τό αίμα τού ανθρώπου

"Η καρδιά τού ανθρώπου παράγει σε κάθε λεπτό 10.800 γραμμάρια αίματος. Τό αίμα, τόν όποιον έχει παραγάγει ή καρδιά ένός ανθρώπου όδόντα χρονών, άνέρχεται εις 1.544.002.560 χιλιογράμματα. Με τόν αίμα αυτό ήμπορούν νά γεμισούν 154.440 πλοία χωρητικότητας 100 τόννων τόν καθένα!... "Αν υποθέσουμε ότι κάθε πλοίο άπό αυτά έχει μήκος 40 μέτρων, τότε όλα μαζί θά καταλαμβάναν ήμκος 6.176 χιλιομέτρων! "Αν δε τόν αίμα τούτο μεταφέρτε διά βαγονίων μήκους δέκα μέτρων τόν καθένα και χωρητικότητας 10 τόννων, τότε ή άμαζωστοχία θά καταλάμβανε 1.544.000 χιλιομέτρων. "Όταν δηλαδή τόν πρώτο βαγόνι θά έφθανε στο Βόρειο Πόλο, τόν τελευταίο δέν θά είχε βγή άκόμα από τήν 'Αθήνα!

'Ο άφορισμός τού παπᾶ.

Μιά χίλια είχε δυό πτείνους και μία νύχτα τής τούς έλεναν. Πήγε λοιπόν κ' αυτή στον παπα και τόν παρακάλεσε νά άφορίση τόν κλέφτη. Τήν Κυριακή ό παπάς, πού είχε κλέψει ό ίδιος τους πτείνους τής χίρας, βγήκε στην 'Ιερά Πύλη και έλεγε δυνατά:

—Χωρισνοί, όποιος έλεψε τους πτείνους τής χίρας, τά μαυρα από πάνω του ποτέ νά μήν τά βγάλη, κόκκινο φεί ποτέ του νά μη φορέση, τά γένεια του και τά μαλλιά του ποτέ νά μήν τά κόψη!...

—Φτάνει, παπά μου, φτάνει, πετάχτηκε ή χίρα. Πολύ βαρύνει ό άφορισμός σου...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΟ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

Μόλις ξημερώση ή πρωτομαγιά, τά κορίτσια τού Καστελλόριζου ηγαίνουν νά φέρον άπό τά ηγαρία έπ' άμύλιτο νερός, κρατούντας στα χέρια τους τά λουλούδια πού μάζεψαν άποβραδύς. Με τόν νερό αυτό νίδονται έπειτα όλοι στο σπίτι. Στο τέλος παίρνουν κ' από ένα γλύκισμα τού τάπου ενιά νά περάση ό Μάης γλυκός σάν τόν μέλι. 'Ο μήνας αυτός λένε πώς έχει πολλές ώρες. Έκ τούτου προήλθε κ' ή κατάρα: «'Η ώρα τού Μάη νά σ' είρη».

"Η άραβωνισμένη, πού ηγαίνει νερό στο σπίτι τής μελωούσης πεθεράς της, παίρνει από κει γιά δώρο ένα ή περισσότερα φλωρία, περασμένα σε μά μεταξωτή κορδέλλα ή σε μά χρυσοφραγαντή κλωστή. 'Αφού νιερών με τ' άμύλιτο νερό όλοι στο σπίτι τής πεθεράς, είνονται στη νέα ενά τόν φρέγκ και στεφανωμένη και νά τής τόν φέρον κ' αύτηνης ή νύφες τών άδελφών της, γιατί ή νύφες τών πρώτου χρόνου τού γάμου τών συνηθίζουν νά ηγαίνουν κ' αυτές στην πεθερά τους «μαγιάντο νερό».

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Στό Νιού Χάβεν τής 'Αμερικής έπέθανε τελευταία κάποια ιδιότροπη γορή, γνωστή γιά τήν άποστροφή της προς τούς σκύλλους.

"Η άποθανούσα άφησε διά διαθήκης 50.000 δολάρια με τήν έντολή νά διατεθ ή τόκος τών γιά τήν περιθαλίη τών πτωχών οικογενειών τής πόλεως, πού δέν θά είχαν στο σπίτι τους σκυλλί. Μόλις έγινε γνωστό τόν περιεχόμενο τής διαθήκης, πραγματική πανολεσθία έγινε στους σκύλλους, οι όποιοι έφρονέοντο κατά εκατοντάδας από τούς κυρίους τών με τήν έλπίδα τής συμμετοχής στο κληροδότημα τής άπαισίας κινωδιωκτίας.

